

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7843/2025
03.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца Компанија Дунав осигурање АДО Београд, ГФО Нови Сад, против тужених АА и ББ, из ..., чији је пуномоћник Јудита Поповић, адвокат у ..., ради регреса, одлучујући о ревизији туженог ББ, из ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 51/25 од 15.01.2025. године, у седници одржаној 03.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог ББ, из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 51/25 од 15.01.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог ББ из ... за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Зрењанину 31 П 610/22 од 02.10.2024. године одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени ББ из ... да исплати тужиоцу износ од 749.261,00 динара, са законском затезном каматом на појединачне износе како је наведено у првом ставу изреке првостепене пресуде и константовано да ће се одлука о накнади трошкова поступка донети уз коначну одлуку.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 51/25 од 15.01.2025. године преиначена је делимична пресуда Основног суда у Зрењанину 31 П 610/22 од 02.10.2024. године тако што је обавезан тужени ББ из ... да тужиоцу на име регресног дуга исплати износ од укупно 749.261,00 динара са законском затезном каматом и то: на износ од 473.245,00 динара почев од 16.05.2020. године до коначне исплате; на износ од 6.000,00 динара почев од 19.05.2020. године до исплате; на износ од 120.000,00 динара почев од 16.05.2020. године до исплате; на износ од 6.000,00 динара почев од 19.05.2020. године до исплате; на износ од 100.000,00 динара почев од 16.05.2020. године до исплате; на износ од 6.000,00 почев од 21.05.2020. године до исплате и на износ од 38.016,00 динара почев од 22.05.2020. године до коначне

исплате, и да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 73.586,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени ББ је изјавио дозвољену и благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11... 10/23, у даљем тексту ЗПП), Врховни суд је закључио да ревизија туженог ББ није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводи ревидента којим указује на постојање повреде из члана 374. став 1. ЗПП-а, а у вези са чланом 8. ЗПП-а нису основани. Ревидент не указује одређено које доказе је другостепени суд, противно члану 8. ЗПП, пропустио да цени засебно, као целину и у односу на резултате целокупног поступка. Ревидент оспорава правилност чињеничних и материјалноправних закључака другостепеног суда изведених из чињеница које је утврдио првостепени суд. Међутим, наводи ревизије нису основани.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, дана 03.02.2020. године око 12,30 часова, догодила се саобраћајна незгода у Зрењанину, у којој су учествовали путничко моторно возило којим је управљао сада пок. АА, које возило је било у власништу његовог сина – туженог ББ, у моменту удеса осигурано код тужиоца, путничко моторно возило којим је управљала ВВ, моторно возило чији је власник ГГ из ... којим је управљао ДД из ... и мопед чији је власник ЂЂ, којим је управљала ЕЕ, који је био паркиран. Сада покојни АА управљао је путничким моторним возилом под дејством алкохола у крви од 0,96 мг/мл. Правноснажном пресудом Основног суда у Зрењанину број 33 К1 143/20 од 27.08.2020. године оглашен је кривим за кривично дело угрожавања јавног саобраћаја поводом саобраћајне незгоде. До незгоде је дошло тако што је сада пок. АА управљајући возилом ушао у раскрсницу улица, а да није пропустио возило које се кретало путем са првенством пролаза, те ударио предњим десним делом возила у путничко возило којим је управљала ВВ, које возило се занело и налетело на возило којим је управљао ДД. Утврђено је да је тужилац на основу закључених вансудских поравнања оштећенима ДД и ВВ платио на име накнаде материјалне и нематеријалне штете укупан износ 749.261,00 динара. У време штетног догађаја тужени ББ радио је на терену, а аутомобил се налазио паркиран испред куће у којој су тужени и његов отац, сада пок. АА живели у заједничком домаћинству. Сада покојни АА је без знања и одобрења туженог ББ узео резервне кључеве за аутомобил који су се налазили у соби туженог, у фиоци, и управљао истим.

На основу утврђеног чињеничног стања првостепени суд је одбио тужбени захтев у односу на туженог ББ, примењујући одредбу члана 177. став 1. тачка 2. Закона о облигационим односима, налазећи да није тужени сада пок. АА ставио на располагање свој аутомобил, већ се тужени противио да сада пок. АА користи аутомобил, јер је имао 70 година и понекад користио алкохол.

Другостепени суд није прихватио за правилну примену материјалног права од стране првостепеног суда.

Код утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда преиначена тако што је тужени ББ обавезан да на име регреса исплаћене штете исплати тужиоцу досуђени износ са припадајућом законском затезном каматом, јер су за то испуњени законом и уговором о осигурању предвиђени услови.

Према члану 187. став 2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, возач не сме да управља возилом у саобраћају на путу, нити да почне да управља возилом ако је под дејством алкохола и/или психоактивних супстанци, док се ставом 3. истог члана наведеног закона сматра да је под дејством алкохола возач односно лице за које се анализом одговарајућег узорка крви утврди садржај алкохола већи од 0,20 мг/мл или ако је присуство алкохола у организму утврђено одговарајућим средствима или апаратима за мерење алкохолисаности (алкометром и др), што одговара садржини алкохола у крви већој од 0,20 мг/мл.

Члан 939. став 1. Закона о облигационим односима, прописује да исплатом накнаде из осигурања прелазе на осигуравача, по самом закону, до висини исплаћене накнаде сва осигураникова права према лицу које по ма ком основу одговорно за штету.

Чланом 5. став 1. тачка 4. Услови за обавезно осигурање власника моторних возила од одговорности за штету причињену трећим лицима „Дунав осигурање“ АДО Зрењанин, одређено је да осигураник губи права из осигурања ако је у тренутку незгоде возач управљао моторним возилом под утицајем алкохола, дрога, односно забрањених лекова, лекова на којима је означено да се не смеју употребљавати пре и за време вожње или других психоактивних супстанци. Одредбом члана 29. Закона о обаавезном осигурању у саобраћају („Службени гласник РС“ бр. 51/09...7/13) осигурано лице, што је тужени ББ, губи права из осигурања између осталог и ако је возач управљао моторним возилом под утицајем алкохола изнад дозвољене границе (став 1. тачка 4). Друштво за осигурање које накнади штету оштећеном лицу ступа у права оштећеног лица према лицу које је одговорно за штету, за износ исплаћене накнаде, камату од исплате накнаде и трошкове поступка. Према утврђеном чињеничном стању сада пок. АА управљао је возилом осигураним по обавезном осигурању у саобраћају код тужиоца, под утицајем алкохола изнад дозвољене границе, те је тужени као осигураник изгубио права из осигурања. Он одговара за штету, у визини износа исплаћене накнаде, камату од исплате накнаде и трошкове поступка као власник возила чијом употребом је, према утврђеном чињеничном стању трећем лицу нанета штета. Правилан је закључак другостепеног суда да је тужени, остављајући аутомобил испред куће у којој је живео са сада пок. АА и у фиоци у соби резервни кључ аутомобила, учинио свом оцу доступним аутомобил, па се не може ослободити од обавезе за накнаду штете применом одредбе члана 177. став 2. Закона о облигационим односима. Према одредби члана 177. став 2. Закона о облигационим односима, ималац ствари ослобађа се одговорности и ако докаже да је штета настала искључивом радњом оштећеника или трећег лица, коју он није могао предвидети и чије последице није могао избећи или отклонити, што у конкретном случају није доказано.

Стога, како нису основани разлози због којих је ревизија изјављена, нити има разлога са којих побијана пресуда не би била правилна на које Врховни суд пази по службеној дужности, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлуку у ставу другом изреке, Врховни суд донео је применом одредбе члана 153. ЗПП, јер тужени ББ није успео у поступку по ревизији.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић